

Kilences

Ismeretlen személyazonosságú női holttest. Irtózom az ilyen esetektől. Lassan letelik a határidő és elviszik őt is, csak így névtelenül, egyedül, végtelenül egyedül.

A vízpartra érve rögtön kiszúrom a nyárfát, törzsén a képpel és a dátummal. A kép pont olyan azonosíthatatlan, mint a test a hűtőmben. Valamiért azt akarom, hogy ez az elmosódott arc azé a lány testű nőé legyen, akit pár hete fogott ki itt a vízi egység. 1962-2007. Ennyi. A halál éve stimmel, és az életkor is egyező lehet. Ő az. Ő kell legyen. A rendőrség vajon kezdett ezzel valamit? Hová vezettek a szálak ettől a fától? Egy elmosódott arc és két évszám. Hónap, nap nélkül. Valaki keresi? Vagy ő maga állított emléket önnön magának? Az idegenkezűséget a rendőrség kizárta, amit az én jelentésem megerősített: vízzel teli tüdő, külsérelmi nyomok nincsenek. A víz alatt a fuldokoló még egy ideig vissza tudja tartani a lélegzetét, de az oxigén hiány miatt a test automatikusan nyelni kezd és így víz kerül a tüdőbe, ami megzavarja a normális gázcserét, ami fulladáshoz vezet.

Ruházata alapján jó módú, méretei alapján jól táplált 45 év körüli, fehér nő. 171 cm, 63 kg.

A kocsmában ülve az agyam kattogását hallgatom, szinte rögeszmésen ismételve a számokat: tudni akarom, ki voltál. Tudnom kell. Nem tűnhetsz el nyomtalanul. Minden itallal távolabb kerülök saját lelkem sikoltozó követelőzéseitől:

- Vége! Elég volt! Mondj fel! – a whisky csendesen lemarja a fájdalmat a szívemről.

Az ágyban fekvé félálomban egy kép kúszik a szemem elé, a számok jelentenek valamit! Minden kilenc! Minden összege kilenc! Az évszámok, az életkor, a magasság, a testsúly: minden kilenc. Ő az abszolút kilences.

A számmisztikában a kilences az önzetlenség, feltétel nélküli szeretet, az önismeret és a művészi érzék, ami hullámzó kedéllyel és birtoklási vággyal jár.

Kitalált és kéretlen nekrológ szövegét diktálom egy napi lapnak:

„Életének 45. évében elhunyt Motzkin Nóna óvónő, grafikusművész. 1962-ben született Mosonmagyaróváron, 1983-ban szerzett óvónői diplomát Sopronban. Élete végéig egy budapesti Waldorf óvoda munkatársa volt. A 2000-es években kezdett el grafikával foglalkozni, művészetére a kelta, a görög és az ókori egyiptomi vallások voltak hatással.

Motzkin Nóna egy páratlan, összetett személyiség volt, aki életét a szolgálatnak szentelte. Nagy szeretettel nevelte a jövő generációját, váratlan halála mélyen megrendítette kollégái és lakótársaiul választott macskái életét.”